

Az Erasmus+ program keretében 2025 tavaszi félévét Velencében, Olaszországban töltöttem szakmai gyakorlaton. Ezt a nem mindennapi helyszínt személyes okból választottam, tehát előre tudtam, hogy hova szeretnék kiutazni, és kifejezetten ebben a városban kerestem gyakornoki lehetőséget. A szoftveripar nem az első dolog, ami Velencéről eszünkbe jut – bár a város több híres egyetemén foglalkoznak az informatika egészen különleges aspektusaival akár a régészet, a művészettörténet, vagy a digitális bölcsészet határterületein, a tengerre épült középkori város adottságai talán a lehető legtávolabb állnak egy technológiai centrumtól.

A viszonylag rövid elhelyezkedést mégis az ottani egyetemeknek, és valószínűleg a munkaerőhiánynak köszönhetem. A Ca' Foscari Egyetem gyakornoki álláshirdetése között találtam néhány szoftverfejlesztői pozíciót, amikre lelkesen fogadták a jelentkezésemet. Az első körös online interjúkon az akkor kétévnyi automata szoftvertesztelői tapasztalatom és alapvető ismeretem a mobil- és webalkalmazások architektúrájáról meggyőzőnek bizonyult. Az, hogy nem beszélek olaszul, inkább csak nekem jelentett nehézséget – a munkavégzésben kisebb cégeknél is igyekeznek angolul kommunikálni, és örülnek a külföldi jelentkezőnek – aki aztán némi próbálkozás után gyakran inkább megtanul olaszul.

Olaszországban bevett foglalkoztatási forma a szakmai gyakorlat („tironcino”), ennek az adminisztrációja egyszerű, a gyakornoki fizetés nagyjából egységesen havi bruttó 800, nettó 770 €. Az Erasmus+ szakmai gyakorlati ösztöndíjprogram már kevésbé ismert, de a Learning Agreement kitöltésén kívül a fogadó cégtől ez nem igényel költséget vagy energiabefektetést.

A munkahelyem CRM platform fejlesztésével foglalkozik az északolasz energiaszolgáltató szektor szereplői számára. A fejlesztők nagy része Milánóban dolgozik, a velencei iroda egy éve nyílt, így ide kifejezetten keresnek fejlesztőket, akikkel bővíthetnék az egyelőre kétszemélyes IT csapatot.

Az interjún és a Learning Agreementben kötött megállapodásunk szerint az első projektem tesztrendszer tervezése és fejlesztése volt a CRM platformhoz. Zöldmezős, end-to-end projekt, a megfelelő technológia megválasztásától kezdve az üzemeltetési infrastruktúráig minden az én feladatom volt. Ez önmagában is kihívást jelent, amihez szerencsére tapasztaltabb kollégáktól kaptam segítséget, de a nagyobbik nehézség a rendkívül komplex – és felhasználói szempontból egyenesen kaotikus – rendszer feltérképezése, a használati esetek, és a tesztesetek megállapítása volt. A Magyarországon megszokott iparági sztenderdek és piaci viszonyok felől nézve talán kicsit szokatlan ennek az olasz középvállalkozásnak az aktuális keresetre nagyon érzékenyen reagáló, és ennek következtében ezerféle technológiát, ötletet, és gyors megoldást integráló rendszere. Sztenderdizált keretrendszerekre tesztrendszert építeni magától értetődő – ilyen heterogén környezetre bármilyen rendszert építeni kihívás.

Az első tesztesetek kidolgozása és lokális végrehajtása után a rendszert egy dedikált szerverre telepítettem, ahol egy webszerveren keresztül nyomon követhetőek a folyamatos monitorozás mérőszámai és az automatikusan generált jegyzőkönyvek, a rendszer pedig a dokumentáció

segítségével könnyen átlátható és bővíthető. A folyamatos bővítéssel a heti release-ek utáni hosszú manuális tesztelési folyamatot fokozatosan sikerült kiváltani az időzített automatizált tesztekkel, sőt, idővel a tesztrendszer az ügyfelek számára is elérhetővé válhat egyfajta öndiagnosztikai eszközként.

A gyakorlatom vége felé a saját projektemen kívül back-end fejlesztővé avanzsálva részt vehettem egy izgalmas új API projekt kidolgozásában is. Az izgalmat nagyrészt az jelentette, hogy a PHP nyelvet és a Laravel keretrendszert menet közben ismertem meg, megtanultam megfelelő referenciák és dokumentáció alapján néhány hét alatt az adott projekthez elégséges tudást összegyűjteni egy adott technológiáról.

Az egyetemen és a korábbi munkatapasztalatomban megszokottakkal ellentétben a munkámról jellemzően nem mérnököknek, hanem üzletembereknek, menedzsereknek számoltam be. Ez másfajta prezentációs készséget igényel: a hangsúly nem a technológiai háttéren, hanem a költséghatékonyságon, és sok esetben az ügyfelek számára látványos eredményen van. Szakmai visszajelzést így inkább a közvetlen kollégáimtól kaptam, a megfelelő (és látványos) eredmények mellett viszont az eszközválasztásban szabad kezet kaptam. Így alkalmam nyílt egészen új, vagy az egyetemi és strukturáltabb céges környezetben mellőzött, de annál fontosabb technológiák kipróbálására (mesterséges intelligencia, MCP, ezekkel kapcsolatos Node.js package-ek, stb.).

Az északolasz munkakultúra a sztereotípiákkal szemben időnként kifejezetten feszített, de a velencei csapat családias léptékéből adódóan mégis személyes kapcsolatom alakult ki a kollégáimmal. Az időről időre esedékes milánói látogatásaink idején csapatépítő jelleggel érdekes helyekre jutottam el, ami viszont a sztereotípiáknak megfelelően többnyire az étkezéstről szólt – így vacsorázhattam különleges halételeket talán egyedüli magyarként egy exkluzív vitorlásklub éttermében, vagy éppen Milánó üzleti negyedében egy toronyház tetején.